

daj mi tvoje
meno

andré aciman

daj mi tvoje
meno

daj mi tvoje
meno

andré aciman

slovar

Copyright 2007 © André Aciman

First published in the United States by Farrar, Straus and Giroux.

Translation © Katarína Varsíková 2018

Cover © Michal Šajmír 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3476-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *André Aciman: Call Me By Your Name*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Farrar, Straus and Giroux v roku 2007, preložila Katarína Varsíková.

Verše na s. 163 preložila Mária Štefánková.

Návrh obálky Michal Šajmír

Zodpovedná redaktorka Andrea Dvorská

Editorka Dana Brežňanová

Produkcia Dana Klimová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

*Albioví,
duši mójho života*

PRVÁ ČASŤ

Kedy, ak nie neskôr?

„*Neskôr!*“ Slovo, hlas, prístup.

Nikdy som nepočul, aby niekto používal „*neskôr*“ ako pozdrav na rozlúčku. Znelo to drsne, úsečne a odmietavo, maskovalo ľahostajnosť kohosi, kto vôbec nemá záujem znova vás vidieť či počuť.

To je prvé, čo si z neho pamätám, a doteraz počujem v hlave ono *Neskôr!*

Zavriem oči, vyslovím to slovo a znovu sa ocitnem v Taliansku pred mnohými rokmi, kráčam po príjazdovej ceste lemovanej stromami, dívam sa, ako vystupuje z taxíka, na sebe má rozvratu modrú košeľu s rozopnutým golierom, slnečné okuliare, slamený klobúk, všade samá pokožka. Odrazu mi stíska ruku, podáva ruksak a z kufra auta vyťahuje batožinu s otázkou, či je môj otec doma.

Mohlo sa to začať hneď vtedy priamo tam: košeľa, vyhrnuté rukávy, okrúhle päty vykúkajúce a miznúce v rozstrapkaných plátenkách dychtia vykročiť po horúcej štrkovej cestičke k domu, každým krokom akoby sa pýtali: Kadiaľ je to najbližšie k pláži?

Tohoročný letný hosť. Ďalší suchár.

Potom takmer bez premýšľania, obrátený chrbtom k taxíku, zamaáva voľnou rukou a vysloví ono bezstarostné *Neskôr!* Je určené druhému pasažierovi, s ktorým sa pravdepodobne podelil o náklady na cestu zo stanice. Ani meno, ani gesto, čo by zjemnilo neohrabaný

pozdrav. Nič, len to jednoslovné, briskné, namyslené a neokrôchané – choď si po svojom, mňa viac nezaujímaš.

Uvidíš, pomyslel som si, rovnako sa rozlúči s nami, keď príde čas. Drsným odseknutím *Neskôr!*

A dovtedy to s ním budeme musieť vydržať šesť dlhých týždňov.

Bol som dokonale vydesený. Nedostupné individuum.

No možno ho začnem mať rád. Od okrúhlej brady až po okrúhle päty. A potom, v priebehu niekoľkých dní, ho začnem nenávidieť. Je to on, muž, ktorého fotografia vyskočila pred mesiacmi na žiadosti a prezrádzala možnosť okamžitej náklonnosti.

Pre rodičov predstavovali letní hostia spôsob, akým pomáhali mladým vedcom dokončiť revíziu rukopisu pred vydaním. Každé leto som na šesť týždňov musel vypratať svoju izbu a presťahovať sa do izbičky na konci chodby, ktorá kedysi patrila môjmu starému otcovi. Počas zimných mesiacov, keď sme boli v meste, slúžila ako dočasná kôlna na náradie, úschovňa a podkrovie, v rodine koloval chýr, že starý otec, ktorého meno som nosil, tam dodnes z večného spánku škripe zubami. Letní hostia neplatili nič, voľne sa pohybovali po dome a mohli si robiť, čo sa im zachcelo, pokiaľ strávili hodinku denne pomáhaním otcovi s korešpondenciou a papierovaním. Stali sa súčasťou rodiny a po pätnástich rokoch sme si už zvykli na prílev pohľadníc a zásielok s darčekmi, a to nielen okolo Vianoc, ale celoročne. Títo ľudia boli našej rodine natoľko oddaní, že sa im neťažilo zastaviť sa počas cesty s rodinou po Európe na deň či dva v B., nostalgický návrat do starých čias.

Často s nami stolovali dvaja-traja ďalší hostia, niekedy susedia či príbuzní, inokedy kolegovia, právnici, lekári, bohatí a slávni ľudia, ktorí sa u otca zastavili cestou na svoje letné sídla. Zavše sme pre tu-

ristov, ktorí počuli o starej vile a chceli do nej len nakuknúť, otvorili aj jedáleň. Boli natoľko očarení, že nás poprosili o možnosť zostať a najesť sa s nami a podrobne nám vyrozprávať svoj príbeh, zatiaľ čo Mafalda, ktorá sa o nich dozvedela na poslednú chvíľu, pripravila jedlo ako zvyčajne. Otec, v súkromí rezervovaný a utiahnutý, nadovšetko miloval stretnutia a debaty v rôznych jazykoch s mladými sľubnými expertmi v tej či onej oblasti. Horúce letné slnko a zopár pohárov *rosatella* zatiaľ privodili nevyhnutnú popoludňajšiu letargiu. Volali sme to *obedňajšie útrapy* a po krátkom čase si toto označenie osvojila aj väčšina našich šesťtýždňových letných hostí.

Možno sa to začalo chvíľu po jeho príchode, počas jedného z tých únavných obedov, keď sedel vedľa mňa a mne konečne došlo, že hoci sa počas krátkeho pobytu na Sicílii začiatkom leta jemne opálil, jeho dlane majú rovnako svetlý odtieň ako jemná pokožka na podošvách, na krku a na vnútornej strane predlaktí, na miestach, ktoré neboli vystavené slnku. Bol to takmer svetloružový odtieň, jemný a ligotavý ako bruško jašterice. Nenápadný, cudný a hladký ako rumenec na tvári atléta či ako náhle svitanie po nočnej búrke. Prezradil mi o ňom to, čo by som sa nikdy nespýtal.

Možno sa to začalo počas tých nekonečných hodín po obede, keď sa všetci v plavkách ponevierali vonku a vnútri, telá ležali kade-tade, zabíjanie času, kým ktosi konečne nenavrhol, aby sme si šli dolu pod skaly zaplávať. Príbuzní, bratranci, susedia, priatelia, priatelia priateľov, kolegovia, ktokoľvek, komu sa chcelo, zaklopal na bránu a spýtal sa, či môže použiť náš tenisový dvorec. Hocikto sa mohol prísť najesť, zaplávať si alebo, ak zostal dlhšie, prespať v dome pre hostí.

* * *

A možno sa to začalo na pláži. Alebo na tenisovom dvorci. Alebo počas prvej spoločnej prechádzky v úplne prvý deň, keď ma požiadal, aby som mu ukázal dom a okolie. Prechádzali sme sa voľne, až sme sa dostali k veľmi starej železnej bráne na konci prázdneho pozemku, ktorý sa tiahol dozadu smerom k opusteným koľajniciam, čo kedysi spájali mestá B. a N. „Je tu niekde aj opustená stanica?“ spýtal sa a díval sa pomedzi stromy pod rozpáleným slnkom, zrejme sa pokúšal klásť majiteľovmu synovi tie správne otázky. „Nie, stanica tu nikdy nebola. Vlak zastavil, keď bolo treba.“ Zaujímal ho vlak, koľajnice sa mu zdali priúzkke. Bol to vlak s dvoma vagónmi, boli na ňom kráľovské insígnie, vysvetľoval som. Teraz v ňom bývajú cigáni. Obývajú ho od čias, čo sem moja mama ako dievča chodila na prázdniny. Cigáni si dva vagóny odtiahli ďalej do vnútrozemia. Chcel by si ich vidieť? „Neskôr. Možno.“ Zdvorilá ľahostajnosť, akoby postrehol moju nevhodnú dychtivosť vyhovieť mu, a tak ma pohotovo odstrčil.

Zabolelo ma to.

Povedal mi, že si chce otvoriť účet v niektorej banke v B. a potom navštíviť svoju prekladateľku do taliančiny, ktorú vydavateľ najal na preklad jeho knihy.

Rozhodol som sa vziať ho ta na bicykli.

Rozhovor na bicykli neplynul o nič lepšie ako pri chôdzi. Po ceste sme sa zastavili niečoho sa napiť. Bar s trafikou bol celkom tmavý a prázdny. Majiteľ umýval dlážku silným čpavkovým roztokom. Bleskovo sme odtiaľ znova vyšli. Osamelý drozd sedel na stredomorskej borovici a pospevoval si nápev, ktorý okamžite zanikal v reve cikád.

Odpil som si dlhý dúšok z veľkej fľaše minerálky, podal som mu ju a opäť som sa napil. Trochu som si vylial na ruku a utrel si tvár, prešiel som si vlhkými prstami po vlasoch. Voda nebola dosť chladná ani dosť perlivá, zostávala po nej pachuť smädu.

Čo sa tu v okolí dá podniknúť?

Nič. Čakať, kým sa neskončí leto.

A čo sa tu teda dá podniknúť v zime?

Usmial som sa odpovedi, ktorá mi prišla na um. Došlo mu to a povedal: „Nehovor mi, že čakať na leto, či?“

Páčilo sa mi, že mi číta myšlienky. A prevzal označenie *obedňajšie útrapy* skôr než tí pred ním.

„Vlastne, v zime je tu veľmi zamračené a ponuro. Chodievame sem na Vianoce. Inak je to mesto duchov.“

„A čo tu robievate na Vianoce, okrem toho, že pečiete gaštany a popijate punč?“

Doberal si ma. Usmial som sa naňho rovnako ako predtým. Pochopil, nič nepovedal, zasmiali sme sa.

Pýtal sa, čo robievam ja. Hrám tenis. Plávam. Chodím večer von. Behám. Prepisujem hudbu. Čítam.

Tiež beháva, povedal. Skoro ráno. Kde sa tu dá behať? Po promenade, najmä. Môžem mu ukázať, ak chce.

Práve vo chvíli, keď sa mi začínal pozdávať, ma ovalil svojou odpoveďou: „Neskôr, možno.“

Čítanie som uviedol na konci svojho zoznamu aktivít, na základe jeho doterajšieho svojhlavého, drzého postoja som sa nazdával, že aj on bude mať čítanie až na konci súpisu. O niekoľko hodín neskôr, keď som si spomenul, že práve dopísal knihu o Herakleitovi a „čítanie“ pravdepodobne predstavuje nezanedbateľnú časť jeho života, som potreboval zobrať svoj pôvodný rebríček späť, upraviť ho a dať mu najavo, že máme rovnaké záujmy. Neznepokojovalo ma, že musím zaradiť spätný chod a dodatočne sa rehabilitovať. Zrazu mi však svitlo – a nijako ma to nenadchlo –, že aj vtedy, aj počas nášho obyčajného rozhovoru pri vlakovej trati som sa zdanlivo nevedome, nepripúšťajúc si to, márne snažil urobiť na neho dojem.

Keď som mu ponúkol, pretože všetci doterajší hostia nápad uvítali, že ho vezmem do San Giacomu vyškríbať sa na vrchol zvonice, ktorú sme prezývali Tá, kvôli ktorej sa oplatí zomrieť, nemal som tam zostať len tak stáť a čakať. Mal som ho priviesť až hore, nech sa pokochá pohľadom na mesto, more, večnosť. Ale nie. *Neskôr!*

No možno sa to začalo oveľa neskôr bez toho, aby som to vôbec postrehol. Vidíte niekoho, no v skutočnosti ho nevidíte, je v oblakoch. Alebo ho vnímate, ale nič do seba nezapadá, nechytáte sa, a skôr, ako si ho všimnete či zbadáte niečo, čo vás znepokojuje, šesť týždňov, ktoré ste mali k dispozícii, takmer prešlo a on je už preč alebo sa práve zberá na odchod a vy sa pokúšate zmieriť s čímisi, čo tu bez vášho vedomia šesť týždňov vrelo pod pokrievkou priamo pred nosom a má všetky znaky čohosi, čo sa nedá nazvať inak ako *Chcem*. Ako to, že som si to nevšimol, pýtate sa? Poznám túžbu, keď na ňu natrafím, no tentoraz mi celkom unikla. Striehol som na jeho diabolský úsmev, ktorý mu nečakane rozžiaril tvár vo chvíli, keď mi čítal myšlienky, a pritom som chcel iba jediné, len pokožku, pokožku.

Počas večere na tretí deň, keď som vysvetľoval *Sedem posledných slov Ježiša Krista na kríži* od Haydna, ktoré som prepisoval pre gitaru, som vycítil, že na mňa uprene hľadí. Mal som vtedy sedemnášť rokov a bol som pri stole najmladší a ten posledný, kto sa dostal k slovu, a tak som si osvojil zvyk vtesnať čo najviac informácií do čo najmenej slov. Hovoril som rýchlo, z čoho ľudia usudzovali, že som ustavične zadýchaný a poriadne neartikulujem. Keď som dovysvetľoval svoj prepis, uvedomil som si, že po ľavej strane mám horlivého poslucháča. Vzrušilo ma to a lichotilo mi to, zjavne som ho zaujal, páčil som sa mu. Napokon to nebolo až také zložité, ako sa zdalo. No keď som k nemu konečne obrátil tvár a pozrel sa mu do očí, stretol som

sa s chladným a nezaujatým pohľadom – bolo v ňom čosi nepriateľské, zastreté, hraničiace s krutosťou.

To ma totálne omráčilo. Čím som si to zaslúžil? Chcel som, aby bol ku mne opäť milý, aby sa so mnou smial ako pred pár dňami na opustenej trati, alebo ako keď som mu v to isté popoludnie vysvetľoval, že B. je jediné mesto v Taliansku, kde miestna autobusová linka, *corriera* s Kristom, prefrčí bez zastavenia. Ihneď sa rozosmial, pochoopil skrytú narážku na knihu Carla Leviho. Páčilo sa mi, ako sa naše mysle uberali paralelne, ako sme dokázali vysloviť slová, s ktorými sa ten druhý pohrával, no v poslednej chvíli ich nevyslovil.

Bude to náročný sused. Lepšie bude držať sa od neho bokom, pomyslel som si. Keď si predstavím, že som sa takmer zamiloval do pokožky na jeho rukách, hrudi a podošvách, ktoré nikdy nepoznali drsný povrch, a do jeho očí, keď na človeku spočinuli tým iným, láskavým pohľadom, nečakane ako zázrak spasenia. Nedokázali ste sa do nich dívať pridlho, no aj tak ste sa dívali, aby ste prišli na to, prečo to nejde.

Pravdepodobne som mu uštedril rovnako uštipačný pohľad.

Na dva dni naše rozhovory ustali.

Na dlhom balkóne, ktorý spájal naše izby, sme sa úplne vyhýbali jeden druhému: ledaboly pozdrav, dobré ráno, pekné počasie, plytké rečičky.

A odrazu, bez vysvetlenia, bolo znova všetko v poriadku.

Nemám chuť ísť si dnes ráno zabehať? Nie, ani nie. Tak zaplávať.

Dnes, bolesť, vzrušenie, vzrušenie z niekoho nového, prísľub blaha na dosah ruky, neohrabanosť v prítomnosti človeka, ktorého som možno neodhadol a nechcem stratiť, za každým rohom ďalšie odhadovanie, zúfalá prefíkanosť určená každému, po kom túžim a v kom chcem vzbudiť túžbu, paraván medzi mnou a svetom je ako viacvrstvové posuvné dvere z ryžového papiera, nutkanie rozpitvávať a dávať dokopy, čo v skutočnosti nikdy nebolo zakódované, to všetko sa

začalo v to leto, keď Oliver prišiel k nám. Vpísané do každého letného hitu, do každého románu, ktorý som prečítal počas jeho pobytu aj po ňom, vo všetkom od vône rozmarínu za horúcich dní po popoludňajší spev cikád, vône a zvuky, s ktorými som vyrastal a boli súčasťou každého leta môjho dovtedajšieho života, no odrazu nadobudli iné významy navždy podfarbené udalosťami toho leta.

A možno sa to začalo po jeho prvom týždni, keď som bol ešte stále nadšený, že si ma pamätá, že ma neignoruje, a preto si môžem dovoliť luxus prejsť popri ňom na ceste do záhrady a nemusieť predstierať, že som si ho nevšimol. V to prvé ráno sme spolu bežali až do B. a naspäť. Skoro ráno nasledujúceho dňa sme plávali. A na ďalší deň opäť behali. Páčilo sa mi prebehnúť popri mliekarenskej dodávke, ktorá ešte len začínala rozvoz, alebo popri potravinách a pekárni, kde sa pripravovali na nový pracovný deň, páčilo sa mi bežať popri pobreží a promenáde bez jedinej živej duše, a náš dom bol len vzdialená chiméra. Páčilo sa mi, ako sme si zladili kroky, jeho ľavá, moja ľavá sa v tom istom okamihu dotkli zeme, zanechávali na brehu stopy, do ktorých som sa túžil vrátiť a potajomky vložiť nohu do odtlačku tej jeho.

Počas štúdia striedavo behával a plával. Behával počas šábesu? Smial som sa. Nikdy nevynechal cvičenie, ani keď bol chorý – ak to inak nešlo, cvičil v posteli. Ani ak v tú noc spal s niekým novým, vraavel, nebránilo mu to, aby si šiel skoro ráno zabehať. Nebehal len po operácii. Keď som sa ho pýtal, prečo ho operovali, dostal som odpoveď, akú som si sľuboval, že v ňom nevyprovokujem, vyskočila na mňa ako panáček na strune so škodoradostným úsmevom: „Neskôr.“

Možno bol bez dychu a nechcel sa vyčerpávať hovorením alebo sa len chcel sústrediť na plávanie či beh. Alebo to bol jeho spôsob, ako ma primäť k tomu istému, celkom nevinný.

No v tom, ako sa medzi nás v najneočakávanejši okamih znenazdajky vkradlo odcudzenie, bolo niečo zdrvivúce a odrádzajúce. Takmer akoby to robil náročky, prisúval mi lano bližšie a bližšie, a potom ho s jediným trhnutím bez náznaku spriaznenosti odtiahol.

Oceľový pohľad sa vždy vrátil. Jedného dňa, keď som cvičil na gitare pri „svojom stole“ v zadnej časti záhrady pri bazéne a on ležal neďaleko mňa na tráve, som ten pohľad okamžite rozpoznal. Zízal na mňa už hodnú chvíľu, bol som sústredený na prstoklad, a keď som zrazu zdvihol hlavu, aby som sa presvedčil, či sa mu páči, čo hram, bol tam: úsečný, krutý, jagal sa ako ostrie, ktoré okamžite zmizne, keď si ho všimne obeť. Venoval mi nemastný-neslaný úsmev, akoby chcel povedať: *Nemá zmysel niečo teraz skrývať.*

Drž sa od neho bokom.

Musel si všimnúť, že som vyvedený z miery, a aby to odčinil, začal sa ma pýtať na gitaru. Mal som sa priveľmi na pozore, aby som mu odpovedal nadšene. Počúval, ako sa snažím zlepšiť odpoveď, a možno ma podozrieval, že tu niečo nehrá. „Nemusíš nič vysvetľovať, len to zahraj znovu.“ Myslel som, že sa ti to nepáči. Nepáči? Ako si na to prišiel? Prekárali sme sa. „Hraj, prosím ťa, len hraj.“ „To isté?“ „To isté.“

Vstal som a prešiel som do obývačky, veľké francúzske okno som nechal otvorené, aby počul, ako hram na klavíri. Podišiel bližšie, oprel sa o drevenú zárubňu a chvíľu počúval:

„Zmenil si to. To nie je to isté. Čo si urobil?“

„Zahral som to, akoby to zahral Liszt, keby sa s tým hral.“

„Zahraj to znovu, *prosím!*“

Páčilo sa mi, ako predstiera rozčarovanie. A tak som začal skladbu hrať znova.

Po chvíli: „Nechápem, znova si to zmenil.“

„Ani nie. Takto by to zahral Busoni, keby sa pohrával s Lisztovou verziou.“

„Nemôžeš hrať Bacha, ako to napísal Bach?“

„Ale Bach to nikdy nenapísal pre gitaru. A možno ani pre klavichord nie. V skutočnosti ani nevieme, či je to naozaj od Bacha.“

„Zabudni na to.“

„Dobre, dobre. Nemusíš sa hneď tak rozčuľovať,“ povedal som. Bol rad na mne, aby som sa tváril, že sa s nevôľou podriadujem. „Toto je Bach, ako som ho prepísal, bez Busoniho a Liszta. Veľmi raný Bach a venoval to svojmu bratovi.“

Presne som vedel, ktorá časť skladby sa ho po prvý raz dotkla, vždy, keď som ju hral, poslal som mu ju ako darček, pretože som ju naozaj venoval jemu, a nebolo treba génia, aby prišiel na to, že ide o zjavný dôkaz čohosi celkom krásneho vo mne, čo ma nútilo prejsť do mohutného tempa. Len a len pre neho.

Muselo mu to dôjsť oveľa skôr ako mne – flirtovali sme.

V ten večer som si neskôr do denníka poznačil: *Prehnal som to, keď som povedal: Nazdal som sa, že sa ti tá skladba nepáči. Čím som chcel povedať: Myslel som si, že ma nenávidíš. Dúfal som, že ma budeš presviedčať o opaku – aj si to chvíľu robil. Prečo tomu na druhý deň ráno neuverím?*

Takže aj toto je on, povedal som si, keď som ho pozoroval, ako sa z kusa ľadu premenil na slnečný lúč.

Takisto som sa mohol spýtať: to aj takto prechádzam z extrému do extrému?

P. S. Neskomponovali nás pre jediný hudobný nástroj, ani teba, ani mňa.

Chcel som ho označiť za komplikovaného a neprístupného a vylúčiť ho zo svojho života. Stačili dve jeho slová a preskočil som z ochabnutej apatie do Zahrám ti čokoľvek, až kým ma nepožiadáš, aby som prestal, až kým nebude čas na obed, až kým sa mi z prstov

nezlúpe koža vrstva po vrstve, pretože to chcem robiť pre teba, správím pre teba čokoľvek, stačí len slovko, páčiš sa mi od prvého dňa, a hoci na moju obnovenú ponuku priateľstva odpovieš chladom, nikdy nezabudnem na tento rozhovor a na to, že existujú jednoduché spôsoby, ako premeniť snehovú víchricu znova na leto.

No zabudol som si poznačiť, že ľad a apatia si opäť nájdu spôsob, ako zmraziť prímerie a mierové dohody podpísané v slnečných chvíľach.

Potom prišlo ono júlové popoludnie, keď sa dom odrazu vyprázdnil a zostali sme len sami dvaja, oheň mi preťal útroby, pretože „plameň“ bolo prvé a najprirodzenejšie slovo, ktoré sa mi ponúklo v ten večer, keď som sa snažil pochopiť zmysel toho celého v denníku. Vyčkával som vo svojej izbe, prikovaný k posteli v akomsi tranze zo strachu a očakávania. Nebol to oheň vášne, zničujúci oheň, ale čosi paralyzujúce, ako kazetové bomby, čo vysávajú kyslík z okolia, až sa zadúšate, je to úder do brucha a vákuum, ktoré vám vysaje z pľúc každučké živé vlákno, vysuší vám ústa a dúfate, že nik neprehovori, pretože nedokážete rozprávať, a modlite sa, aby od vás nikto nechcel pohnúť sa, pretože vám sťahuje srdce, búši tak rýchlo, že skôr sa roztriešti na márne kúsky, akoby zúženými komorami čokoľvek prepustilo. Oheň ako strach, ako panika, ako Ešte okamih a zomriem, ak nezaklope na dvere, no radšej nech nikdy nezaklope, ako by zaklopal teraz. Zvykol som nechávať francúzske okno pootvorené a ležať na posteli oblečený v plavkách, telo v jednom ohni. Oheň ako prosba Prosím, prosím, povedz, že sa mýlim, povedz, že som si to celé vymyslel, pretože na tom nemôžeš byť rovnako, a ak si, potom si ten najkrutejší človek na svete. V to popoludnie, keď napokon bez zaklopania vošiel do izby, akoby vypočul moje modlitby, a spýtal sa ma, prečo nie som s ostatnými na pláži, som dokázal myslieť na jediné, na to, čo som aj tak nedokázal vysloviť, Aby som bol s tebou. Aby som bol s tebou, Oliver. V plavkách či bez nich. S tebou v mojej posteli. V tvojej posteli. Lebo v ostatných mesiacoch roka je